

denne fattige Befolkning — fattig i Ordets egentlige Forstand, tør jeg nok sige — paa Avernæs har set sig nødsaget til at benytte Telefonen mindre end tidligere, og Telefonbestyrers Løn er derved sunket ned til en ren Ubethdelighed. Jeg har liggende Oplysninger her, ifølge hvilke hele hans Løn i et Aar for denne Telefontjeneste, hvortil han er bunden 7—8 Timer om Hverdagen og 3 Timer om Søndagen, andrager det lille Beløb af 16 Kr. Det er jo ikke meget for det Stykke Arbejde, og han klager derfor ogsaa og siger, at han ikke kan vedblive at være Bestyrer for Telefonen og have den Ulejlighed, som dermed følger, hvis der ikke paa anden Maade kan ydes ham et Vederlag. Nu kunde det jo ligge nær at sige, at Dens Befolkning, som har Nytte og Fordel af denne Telefon, med Rette kunde give et Vederlag til Bestyreren, saa at han kunde holdes skadesløs, og jeg har under almindelige Forhold ikke noget at indvende derimod. Det kunde være saare rimeligt og naturligt. Men som jeg sagde før, er Dens Befolkning vist den fattigste i Danmark. Hvis der er nogen her, som har besøgt Avernæs, vil han ogsaa indrømme, at der paa Den er en Fattigdom at se, som betyder noget. De kommunale Udgifter derovre ere tilmed ret betydelige. Beboerne ere særlig uheldig stillede, hvad der fremgaar af Andragendet, ved, at Den er noget langstrakt og i Grunden dannet af to Der. Til sine Tider deles den nemlig ved, at Bandet gaar op over en Lavning, det saakaldte Drej. Denne Omstændighed har gjort, at Kommunen, der har 300 Mennesker, maa holde dobbelt Skolevæsen, og det er noget, som alle, der have nogen Forstand paa kommunale Forhold, vide koster betydeligt. Og det bliver særlig kendeligt derovre, idet Befolkningen, som anført, i det hele er grumme smaat stillet. Den er en bar Sandø, hvor Agerdyrkningen kun kan trives meget tarveligt, saa at det i alle Maader er bestedne Forhold, hvorunder man lever der. Jeg synes derfor ikke, det er ganske urimeligt, om der fra Statens Side blev ydet Kommunen et lille Vederlag til denne Telefonbestyrer, saa at Kommunen kunde blive fri for at udrede disse Bekostninger. Forholdet er jo dette, at denne D. saa affides beliggende, som den nu en Gang er, med sin smaat stillede Befolkning til alle Tider har maattet yde sit Bidrag til de Samsundsforanstaltninger og Forbedringer, som vi, der bo paa Fjasklandet, kunne glæde os ved, og det vilde derfor, synes jeg, ikke være urimeligt, om der fra Statens Side kunde gøres en Art Gengæld ved at fritage Kommunen for den Byrde,

som det vilde være at udrede henimod 100 Kr. om Aaret til denne Telefonbestyrer. Jeg beklager, at Finansudvalget ikke har kunnet gøre Indstilling angaaende dette Andragende, som jeg i meget høj Grad ønsker, at der maa blive taget Hensyn til, men der er jo ikke noget derved at gøre. Jeg antager ikke, at det, som Forholdene nu en Gang ere, vil lykkes i Aar at faa denne Understøttelse til Telefonbestyreren, og jeg har kun stillet dette Vædringsforslag for at faa Lejlighed til at anbefale Sagen og gøre Medlemmerne i Salen opmærksomme paa, at der her efter min Mening virkelig er en Lejlighed, hvor Staten bør træde til og støtte en fattig Kommune. Som jeg sagde før, har den jo maattet yde sin Støtte til alt det, som vi til daglig Brug kunne glæde os over, og da navnlig til Vejvæsenet, Færrebanevæsenet, ja, i det hele taget til alle Forbedringer paa Samsørdseleens Omraade. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Sagen er saa lille og ubetydelig i sig selv, at der ikke er Anledning for mig til at gøre vidtløftige Bemærkninger derom. Jeg vil derfor afvente, hvad den ærede Ordfører og den højtærede Minister maatte have at sige til denne lille Sag.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Ingerslev): Der foreligger her forskellige Andragender af meget betydelig Rækkevidde. Jeg skal særlig nævne Andragendet under Nr. 1 og det under Nr. 40, som staar i nær Forbindelse med Nr. 1, og jeg skal derfor tillade mig at behandle Andragendet under Nr. 1 sammen med det under Nr. 40. Begge disse Andragender gif den ærede Ordfører meget let henover, og om Nr. 40 sagde den ærede Ordfører, at Ministeren vidste nok, hvad det betød, naar man „henviste“ et Andragende. Det er ganske rigtigt, og jeg kan ikke fortænke den ærede Ordfører i, at han gif let hen over disse store Spørgsmaal. Jeg skal heller ikke fordybe mig stærkt i dem, men jeg mener, at det, efter den Sædvane, der nu en Gang eksisterer med Hensyn til Behandlingen af Andragender, vil være rettest, at jeg dog noget bestæftiger mig med disse Andragender og kommer ind paa de Hovedspørgsmaal, de dreje sig om. Andragendet under Nr. 1 gaar ud paa at anmode om Foranstaltninger til Forbedring af Besælingsforholdene i Simfjorden, og den ærede Ordfører foreslog det henvist til Ministerens Overvejelse og Undersøgelse. At henvise det til Overvejelse er rigtigt, at henvise det til Undersøgelse er derimod ikke rigtigt, thi dette Spørgsmaal er saa fuldstændig undersøgt, som det paa